

[Landbrugsministeren.]

Hr. Madsen-Mygdal, idet han i 1923—24 hævdede, at det, der var opnaaet, var det samme Forhold, som der endnu er mellem de to Principper. Der var opnaaet nøjagtig den Lighed, der kunde opnaas. Der kan, udtalte den højtærede Minister da, vel at mærke aldrig nogen Sinde blive nøjagtig Lighed. Der maa være den Ulighed, der er mellem dem, som har faaet overladt Jorden til Jordværdien mod Forrentning af den til enhver Tid værende Jordværdi, og dem, der køber Jord, og som maa betale den Pris, der er Handelsprisen i Øjeblikket. Det var den Opfattelse, Venstre havde den Gang, og som man har haft hidtil, og som man først nu er kommet i Tanke om, man bør bort fra. Og saa kommer man med et Forslag, der paa ingen Maade, ikke paa et eneste Punkt, kan man sige, fremkalder Lighed, men kun en urimelig Ulighed mellem de forskellige Husmænd!

Det ærede 1ste Medlem for 6te Kreds (Frøkjær) vilde jo væрге det konservative Folkeparti mod, at det ikke skulde have nogen Interesse for Udstykningen, og det er ogsaa rigtigt. Men det ærede Medlem maa dog erkende, at det er en meget begrænset Udstykning, det konservative Folkeparti er gaaet ind for. Og samtidig er Partiet gaaet ind for en Ordning, der betyder en meget stærk Statstilskudspolitik. Det foreslaar nemlig, at de Husmænd, som faar overladt Jord efter dets Forslag, skal have Jorden paa den Maade, at de kun svarer en Rente af 3½ pCt. Det betyder jo mindst 1 Procents Rentetab for Statskassen, og hvis man kapitaliserer dette, kommer man op paa et Beløb, der svarer til en 3 000—4 000 Kr. i Statstilskud til hvert Brug; det vil være et Beløb, der svarer saa nogenlunde til det, der vilde blive Tale om, hvis man gennemførte Venstres Forslag om Forskelsprioriteten, naar der købes Jord i privat Handel. Hvordan vil man nu forklare en saadan Politik overfor Skatteyderne, overfor andre Borgere i Samfundet, som har vanskeligt ved at skaffe sig Erhverv? Hvor mange Tusinde kan der ikke, hvis vi gennemfører denne Statstilskudspolitik, enten det nu bliver paa den ene eller den anden Façon, enten det bliver efter Venstres eller de Konservatives Forslag, komme til Rigsdagen og sige med Rette: Hvorfor kan nu de faa Hundrede faa et saadant Statstilskud, men vi andre kan intet faa? Med hvilken Ret kan vi afvise disse Mennesker og sige til dem: Nej, I maa sejle jer egen Sø, det er kun disse faa, vi giver et saadant Statstilskud. Jeg synes i

alt Fald, at det maa være betænkeligt for en ansvarsbevidst Rigsdag og Regering at paatage sig Ansvar for en saadan Forskelsbehandling af Medborgere i Samfundet.

Men dernæst er det egentlig kun en Camouflage, det er egentlig ikke en Gang Statstilskud til Husmændene, men til Jord-sælgerne. Hvem der har en Smule Erfaring i Udstykningspolitik, ved meget godt, at den Dag, man gennemfører et Statstilskud til Udstykningen som det, her er Tale om, vil dette Beløb ganske simpelt blive inkluderet i Jordprisen, saa at det bliver Jord-ejerne, der faar Pengene, ikke Husmændene. Derfor er Husmændene heller ikke tjent med, at man stiller en saadan Lygtemand op for dem, som faar den Opfattelse til at brede sig i Befolkningen, blandt Skatteyderne, at de er nogle af Staten, af Rigsdagen og Regeringen særlig begunstigede, medens det i Virkeligheden slet ikke er dem, der faar Pengene, men Jordejerne. Og derfor maa jeg for mit Vedkommende advare imod, at man nu efter over 30 Aars Forløb mener at skulle fremme Udstykningen ved en Statstilskudspolitik som den, der her er foreslaaet baade af de Konservative og af Partiet Venstre.

Hauch: Det ærede 6te Medlem for 5te Kreds (Jensen [Aale]) udtalte, at Landbruget i Virkeligheden havde en betydelig Forpligtelse, fordi det havde et Fødselsoverskud, som det ikke kunde finde Anvendelse for, og som gled andre Steder hen, i visse Tilfælde, maatte jeg forstaa, til Byrde paa disse andre Steder. Jeg vil gerne for en Gangs Skyld sige, at denne Udtalelse har ingen Steder hjemme, har ingen Rod i Virkeligheden. Man udslynger Gang paa Gang denne Udtalelse, medens Sandheden er den, at de, der beskæftiges direkte ved Landbruget, ikke tilnærmelsesvis er alle, som i Virkeligheden beskæftiges af Landbruget. Efterhaanden som Forholdene har udviklet sig her i Landet og Arbejdet er blevet specialiseret, er en Mængde Arbejdere gledet bort fra Landbrugets eget Omraade over paa Haandværkets, paa Fabrikationens Omraade. Den Udtalelse, som det ærede Medlem her fremkom med, og som man hører saa ofte, er derfor bundforkert og har ikke noget med de virkelige Forhold at gøre, thi naar det kommer til Stykket, er der jo mange flere Mennesker beskæftigede i Tilknytning til Landbrugsvirksomheden end de, der findes ude paa Ejendommene, hvor Landbrugsarbejdet foregaar. Kunde vi ikke blive fri